

jeg tror da heller ikke, at Mestallet i denne Sal vil det.

D. Christensen: Jeg er fuldkommen enig med den ærede sidste Læser i, at i det Kapitel, vi her have for, lære vi ikke meget af hinanden, saa at i dette Punkt ere vi dog enige; men jeg er ikke fuldkommen tilfreds med, at det ærede Medlem, naar jeg omtaler, at Penge ere en Vare ligesom Arbeidskraft, omsætter det til, at jeg handler med Mennesker (E. h. Nielsen: Det kom derhenne fra); ja hvorfra det ærede Medlem har det, veed jeg ikke, men nok er det, at han sagde det, og jeg tilbageviser denne Udtalelse. Naar det ærede Medlem sagde, at han ikke vilde komme dybere ind paa denne Materie, saa er det vistnok meget helbøjet, thi det gaar efter min Mening med det ærede Medlem ligesom med Delphinen. Den bevæger sig rask, men kun paa Overfladen.

M. C. Christensen: Det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (N. Jensen) mente, at der burde gives Lønningstillæg til alle Lærere, som havde under 1,900 Kr. i Lønning. Jeg antager ikke, at ret mange af Landets Skatteyndere ere enige med ham deri, thi der er et gammelt Ordssprog, som siges: Noget for Noget om Venstreb skal holdes, og jeg mener derfor, at før man giver Tillæg til saa høje Lønninger, bør der gives Distriktets Beboere Ret til at afskedige en Lærer under visse Betingelser; thi det er dog en Selvsølge, at, naar Distriktets Beboere have en Lærer, som de ere meget utilfredse med, kunne de ikke være villige til at give ham et saadant Lønningstillæg. Det ærede Medlem udtalte som sin Mening, at, hvor der gives de højeste Lønninger, gives der ogsaa de dygtigste Lærere; men det have vi mangfoldige Exempler paa, ikke er Tilfældet, og jeg mener derfor, at det var mest passende nu for Tiden kun at give Lønningstillæg til Lønninger under 1,000 Kr. Skolelærerne maa vel betænke, at de kun have taget den lille Examen, som Nogle for Spøg kalder den; den koster vel i det Højeste kun 2,000 Kr. De maa vel betænke, at, naar en Mand i en anden Stilling kun har 2,000 Kr. at sætte i sin Bedrift, hvad enten det nu er en Gaardmand eller en Kjøbstadsborger, er han efter min Forneining langt uheldigere stillet end en Skolelærer med 1,000 Kr.

E. h. Nielsen: Jeg skal lige overfor det ærede Medlem for Faxe (D. Christensen) bemærke, at, naar jeg talte om Slavehandel eller kom til at nævne dette Ord, var det paa Grund af en Uttvring, som blev kastet hen til mig derovre fra, og jeg tilbageviste det som Noget, der ikke hørte hjemme i denne Debat. Iøvrigt skal jeg bemærke, at jeg nok tror, at man ikke skal bestynde dem, der i dette Stykke i det Hele staa paa det samme stø-

nomiske Standpunkt som jeg, for Overfladisthed; man kunde vel snarere vende denne Besskyldning tilbage derhen, hvor man taler saa meget om Efterspørgsel og Værdi i Forhold til denne; thi dette hører rigtignok til de Ting, som ere Økonomiens M. V. C.; det er ikke Andet end Stikord og Doktriner.

Buch: Ærede Medlemmer ville erindre, at vi for saa Nar tilbage havde en stor Strid her i Thinget om Embedsmændenes Lønningstillæg. Det saae ud til, at det andet Thing umulig kunde gaa ind derpaa, og det saae ud til, at den daværende Regjering umulig kunde gaa ind paa at tage dette Lønningstillæg paa Finantsloven, det maatte absolut afgjøres ved en særlig Lov. Men pludselig saae vi en Forandring; det viste sig den Gang, at, naar den ærede Regjering kunde gaa ind derpaa, saa kunde det andet Thing ogsaa. Der blev den Gang udtalt, at der var megen Nød paa Færde, og at det var umuligt for Embedsmændene at komme ud af det med den Lønning, de havde. Da imidlertid Regjeringen ikke den Gang var i Stand til at sætte en Lønningslov igjennem, skulde der gjøres et Forsøg paa, om man ikke ad anden Vej kunde komme Embedsmændene til Hjælp. Jeg erindrer ogsaa, at der den Gang var stor Modstrid her i Thinget mod dette Lønningstillæg, men det naaede, som sagt, dog at gaa igjennem, idet man trøstede sig med, at, naar man kun gav det paa Finantsloven, gjaldt det kun for et Nar, og saa kunde vi altid faae det ud igjen. Nu blev det jo den Gang sagt — og det ligger ogsaa i Lønningstillægets Benaevnelse som Dyrtdistillæg — at det kun var paa Grund af den Dyrtdid, som den Gang ganske vist herskede, at Tillægget blev givet. Naar vi imidlertid se paa den Tid, vi nu have, saa ville vi finde, at Mangt og Meget af, hvad der hører til Menneskets Fornødenheder, er sunket i Pris. Dyrtdid er ikke mere til Stede. Vi møde imidlertid desuagtet det samme Forslag om Dyrtdistillæg igen i Nar, og det har derfor uegnetlig forundret mig, at Udvalget ikke har rørt ved dette Punkt. Derfor der er Noget, som er billigt, foreskommer det mig at være dette, at, naar virkelig Dyrtdiden hører op, maa ogsaa et Dyrtdistillæg, som er givet i den Anledning, høre op eller i alt Fald ned sættes betydeligt. Det er imidlertid muligt, at dette kan komme frem siden, og jeg vil bede det ærede Udvalg om at tage denne Sag under nøie Overveielse til 3die Behandling; thi jeg tror, at der er mange Medlemmer her i Thinget, som oprigtig ville siges, at dette Dyrtdistillæg nu ikke længer er nødvendigt, saaledes som det var den Gang. Hvorfor skulle i Grunden ikke ogsaa Embedsmændene søle lidt af Tidens Tryk lige saa vel som alle andre Statsborgere? Naar vi ube i Landet høre Klager over Alt og se, hvorledes Mange have saa uendelig ondt ved at komme